

Torvet til hvilken som helst Tid, kun om Onsdag og Lørdag ikke før efter Kl. 10. Høfkerne havde dengang ikke andraget paa at opnaae Mere; men da de fandt den tilbageblevne Indskrænkning trykkende, indgave de i 1845 og 1852 Andragender om, at den maatte hæves. Det lykkedes dem imidlertid kun for en meget ringe Deel, idet der ved en kongelig Resolution af 23de Februar 1853, kundgjort ved Indenrigsministeriets Bekjendtgjørelse af 8de Marts næstefter, blev indrømmet dem Onsdag og Lørdag at indfinde sig paa Torvene efter Kl. 9, istedetfor Kl. 10. De tidligere Indskrænkninger og Forbud, der saaledes have eksisteret, grundede sig i Datidens Forhold, og have maaskee dengang været hensigtsmæssige; nu derimod, da Agerbruget, Veiene og Alt er forandret, er der formeentlig ingen Grund til, at saadanne Bestemmelser vedblive.

Efter at have fremsat dette, skal jeg tillade mig med saa Ord at motivere mit Forslag. Jeg tør vistnok i Almindelighed gaae ud fra, at de Indskrænkninger, der stee i Handel og Wandel, medføre Tab, saavel for de Handlende og Producenterne som for Consumenterne, hvilke Sidste her væsentligen ville komme i Betragtning. Men ligesom dette i Almindelighed tør antages, saaledes vil det ogsaa findes at være Tilfældet i det her foreliggende Tilfælde. Det er nemlig vitterligt, at de berettigede Handlende, der ere mindre samvittighedsfulde, søge at omgaae Lovbudet ved at de indfinde sig i Gjæstgivergaardene enten seent om Aftenen eller tidlig om Morgen, inden vedkommende Landmand tage paa Torvet, og afsjoe dem deres Varer; men det er ikke alene de berettigede Handlende, der overtræde Loven og modvirke Torvehandelen, det er ogsaa Gaardskarlene og Bølbyerne, der i Gjæstgivergaardene gjøre Dpfjeb for at føre et Slags Commissionshandel, deels for Høfkerne, deels for egen Regning. Heraf vil det sees, at Lovbudet giver Anledning til idelige Overtrædelser, som Politiet er vidende om, uden at kunne forebygge det. Jeg skal imidlertid ikke gaae videre ind herpaa, men beklageligt er det, at der bestaaer Love, der saa hyppigt tilfidesættes, at de ene blive til Fordeel for Overtræderne deraf, uden at komme Consumenterne tilgode. Thi

det er Noget, der ligger i Sagens Natur, at vedkommende Høfere og Andre, der udsætte sig for en ikke ubetydelig Risiko ved at gjøre ulovlige Indfjeb i Gjæstgivergaardene, ikke holde lavere Priser, fordi de maaskee faae deres Varer lidt billigere, da de maae søge at faae deres Risiko dækket. Forøvrigt indskrænker mit Forslag naturligtviis ingenlunde den Handel, som Regjeringsforslaget har til Hensigt, at Landmanden skulde føre, nemlig at udhøfke deres Varer paa Torvene. Jo lettere den Handlende kan overkomme sine Varer, desto billigere kan han afhænde dem til Andre, men, da der gives en meget stor Klasse — ja, jeg tør vel sige, den største og meest trængende Deel af Befolkningen, — der, selv ihvor velgjørende Virkninger man antager, at denne Frihed for Landmanden til at udhøfke sine Varer vil faae, dog bestandig maa henvende sig til Høfkerne, fordi de herten ville eller kunne være tjente med at indfinde sig paa Torvet for at gjøre deres meget smaa Indfjeb, som ofte gjøres stillingevits, saa kan jeg ikke andet end antage, at det er i Consumenternes og navnlig i de meest Trængendes Interesse, at denne Indskrænkning bliver hævet. Hvad Producenterne angaaer, er det naturligt, at, da de ikke kunne vente den Concurrence i den Tid, Høfkerne Onsdag og Lørdag ikke maae indfinde sig paa Torvene, at de forhøie eller søge at faae høiere Priser af den Private, end de kunne opnaae af de egentlige Handlende, hvorfor det ogsaa ofte hænder, at Varerne senere op paa Formiddagen, naar Høfkerne kunne komme paa Torvet, falde i Pris, saa at det ogsaa i denne Henseende er langt fra, at det kan siges at være i Consumenternes Interesse, at Indskrænkningerne vedblive. Desuden ville Producenterne jo kunne vælge de andre Ugedage, paa hvilke Høfkerne have Lov til at komme paa Torvet, eller endog ligefrem udsætte at komme der, saalænge indtil Kjøbere i tilstrækkeligt Antal indfinde sig der. Jeg troer saaledes at Forslaget med fuld Føie og i Consumenternes Interesse kan lade sig iværksætte, uden at komme i Conflict med Regjeringens Forslag. Som et Beviis derfor og som Noget, der i høi Grad maa tale for Forslaget, er den Omstændighed, at det forrige Cancelli